

Plângerile lui Ieremia (2)

Capitolul 2

Willem Johannes Ouweneel

© SoundWords, Online începând de la: 08.05.2019, Actualizat: 08.05.2019

© SoundWords 2000–2020. Toate drepturile rezervate.

Toate articolele sunt prevăzute pentru folosirea exclusiv personală. Ele pot fi distribuite și fără cererea permisului de distribuire. Sunt interzise orice forme de multiplicare în scopuri comerciale. Publicarea pe alte pagini de internet este permisă numai cu acceptul redacției noastre.

Versete călăuzitoare: Plângerile 2

Mergem la a doua cântare. Și aici vedem același lucru. Se începe iarăși cu acest cuvânt scurt „cum” sau „vai, cum” și este valabil și aici – în ceea ce privește forma – exact ce am găsit în capitolul 1: 22 de versete, fiecare verset din aproximativ trei rânduri, fiecare verset începe cu o literă din alfabetul ebraic, în ordinea corectă. Aici nu avem starea de după distrugere. Cronologic capitolul acesta este de fapt înaintea capitolului întâi, căci aici avem în primele zece versete o descriere a distrugerii Ierusalimului. Este deci o cântare de sine stătătoare, în care avem mai întâi această descriere în primele zece versete.

Versetul 1

Plângerile 2.1: Cum a acoperit Domnul cu un nor în mânia Sa pe fiica Sionului! A aruncat din ceruri pe pământ frumusețea lui Israel și nu Și-a amintit în ziua mâniei Sale de așternutul picioarelor Sale!

Cum a acoperit Domnul cu un nor în mânia Sa pe fiica Sionului! Mai târziu vedem cum și Domnul Însuși S-a acoperit cu un nor. Acest nor constituie o despărțire între El și poporul Său, așa că, cum vom vedea, nici o rugăciune nu poate pătrunde la El. El tace la plângerile poporului Său. El îi lasă să se descurce singuri; El a aruncat gloria lui Israel din cer pe pământ. Așa de sus era gloria lor. Ea a fost înălțată la cer de către Dumnezeu – mai presus de toate cetățile pământului acesta. Dar dacă te urci așa de sus, poți și cădea în adânc! Această glorie a lui Israel sau frumusețea lui a fost aruncată din cer pe pământ. Și Dumnezeu, care nu Și-a amintit în ziua mâniei Sale de așternutul picioarelor Sale, Dumnezeu Însuși era inclus, căci acolo în cetatea stătea așternutul picioarelor Sale. Acesta este în primul rând de fapt chivotul legământului, dar la modul mai general întreg Templul. Dumnezeu locuia acolo. Dumnezeu a dat propriul Său loc de locuit – nu numai locuința lui Iuda, ci propria Lui locuință – vrăjmașilor Lui. El nu Și-a amintit de așternut [textual: scaunul, taburet].

Versetul 2

Plângerile 2.2: Domnul a înghițit toate locuințele lui Iacov și n-a cruțat. A dărâmat în furia Sa întăriturile fiicei lui Iuda; le-a aruncat la pământ, a profanat împărăția și pe căpeteniile ei.

Descrierea în sine este aici clară, necesită puțină explicație. Aruncat la pământ, El a profanat împărăția și pe căpeteniile ei. Nici un împărat; împărăția, care a continuat să existe începând de la David, s-a terminat.

Versetul 3

Plângerile 2.3: În aprinderea mâniei a tăiat orice tărie a lui Israel; Și-a tras înapoi dreapta dinaintea vrăjmașului și a ars în Iacov ca para focului care mistuie de jur-împrejur.

În aprinderea mâniei a tăiat orice tărie [textual: corn] a lui Israel. Cornul vorbește despre putere. Casa împărătească a fost dărâmată și împreună cu ea toate căpeteniile; nici o căpetenie, nici un conducător nu a mai rămas. El Și-a retras dreapta Lui dinaintea vrăjmașului și a aprins pe Iacov ca para focului care mistuie de jur-împrejur.

Versetul 4

Plângerile 2.4: Și-a întins arcul ca un vrăjmaș, a stat cu dreapta Sa ca un potrivnic și a ucis tot ce era plăcut ochiului în cortul fiicei Sionului. Și-a vărsat furia ca un foc.

Și-a întins arcul ca un vrăjmaș, a stat cu dreapta Sa ca un potrivnic și a ucis tot ce era plăcut ochiului, de fapt tot ce este prețios pentru ochi, cum spune adnotarea. Tot ce era frumos și bun: cetatea măreață, Templul minunat, zidurile, porțile – toate au fost date pradă focului. În cortul fiicei Sionului, acesta este locuința ei, exprimat profetic, locuința Ierusalimului, El Și-a vărsat mânia ca un foc.

Versetul 5

Plângerile 2.5: Domnul a ajuns ca un vrăjmaș, a înghițit pe Israel; i-a înghițit toate palatele, i-a dărâmat întăriturile și a înmulțit suspinul și plângerea fiicei lui Iuda.

Domnul a ajuns ca un vrăjmaș. Nu am văzut noi în capitolul 1 de două ori, că Israel a vorbit despre vrăjmașii lui? Aceștia erau babilonieni cu toți aliații lor, pe care i-au adus cu ei. Aceștia erau vrăjmașii lor. Însă aici fiica lui Iuda ajunge la o înțelegere profundă. Vrăjmașul adevărat stă înapoia acestor vrăjmași, vrăjmașul propriu-zis este Domnul Însuși, așa cum se spune aici. Foarte des citim aici nu despre Iehova, ci despre Adonai, Domnul. Nu întotdeauna, deci nu putem neapărat spune că Dumnezeu ca Dumnezeul legământului, așa cum se exprimă în Numele Său Iehova, se retrage aici; însă bătător la ochi auzim deseori acest Nume Adonai, Domnul. El a devenit ca un vrăjmaș, El a nimicit pe Israel. El a făcut-o, nu numai vrăjmașii. Acesta este sensul întregului pasaj: Domnul a făcut-o. Ce instrumente a folosit El pentru aceasta nu joacă nici un rol aici. În altă parte, da. Judecata trebuie să vină și peste acești vrăjmași, însă aici este vorba de faptul că este mâna Sa.

Cât de important este aceasta! Chiar dacă Domnul folosește unelte față de noi astăzi, dacă El folosește frați, surori ca să ne spună un cuvânt, s-ar putea ca ei să fie așa de nespirtuali ca babilonienii – atunci Domnul va avea a face cu ei -, dar aceasta nu este treaba noastră. Treaba noastră este să primim ca din mâna Sa, din mâna Sa. Și aceasta face Israel aici. El se smerește, se pleacă, spune: Domnul a făcut-o. El a nimicit pe Israel, a nimicit toate palatele ei {adică ale fiicei Sionului}, a distrus întăriturile ei; și la fiica lui Iuda s-a înmulțit suspinul și plângerea.

Versetul 6

Plângerile 2.6: Și a răsturnat cortul Său ca pe o grădină, a distrus locul adunării Sale. Domnul a făcut să se uite în Sion sărbătoarea rânduită și sabbatul și, în furia mâniei Sale,

a disprețuit pe împărat și pe preot.

Și a răsturnat cortul Său ca pe o grădină, a distrus locul adunării Sale, acesta este Templul, văzut aici în mod deosebit ca locul unde poporul se aduna de trei ori pe an la adunările de sărbătoare. Domnul a făcut să se uite în Sion sărbătoarea rânduită și sabbatul. Desigur nu în totalitate. Tocmai în Babilon, unde sărbătorile nu mai puteau fi serbate, a contat foarte mult că sabbatul era încă sărbătorit. Avem aceasta de exemplu în Isaia 56 și în Ezechiel. Și aceasta este și astăzi așa în iudaism: ei pot cu greu serba sărbătorile, în orice caz nu mai aduc jertfe, dar sabbatul îl pot încă respecta. Însă aici poporul simte așa: totul a dispărut, cetatea este distrusă, Templul este dărâmat, chiar și sabbatul a fost uitat. Și în furia mâniei Lui a disprețuit pe împărat și pe preot. Ceea ce face identitatea poporului, casa împărătească a lui David și casa preoțească a lui Iadoc: toate au fost date la o parte. Preoții nu mai exercită funcția lor de preoți, deoarece Templul nu mai există. Împăratul a fost dus în captivitate, nimeni nu mai stă pe tronul lui David.

Versetul 7

Plângerile 2.7: Domnul a îndepărtat altarul Său, a părăsit locașul Său cel sfânt; a dat în mâna vrăjmașului zidurile palatelor lui; ei au scos un strigăt în casa Domnului, ca într-o zi de adunare de sărbătoare.

Dar este o sărbătoare îngrozitoare, așa cum am văzut în capitolul 1. Aici este o adunare de sărbătoare nu a poporului credincios, ca să serbeze sărbători înaintea Domnului – aici este adunarea de sărbătoare a vrăjmașilor, care serbează distrugerea cetății și fac gălăgie în Casa Domnului.

Versetul 8

Plângerile 2.8: Domnul Și-a pus în gând să dărâme zidul fiicei Sionului; a întins frânghia de măsurat, nu Și-a tras mâna de la nimicire; și a făcut să plângă întăritura și zidul: ele lăncezesc împreună.

Deci toate părțile cetății: porți, ziduri, Templu, cetate, case, sărbători, împărăția, preoția – nu a rămas nimic din acestea.

Versetul 9

Plângerile 2.9: Porțile ei s-au afundat în pământ; i-a distrus și i-a rupt zăvoarele; împăratul ei și căpeteniile ei sunt printre națiuni, nu *mai* este lege; și profeții ei nu găsesc nici o viziune de la Domnul.

Împăratul lor, spune versetul 9, și căpeteniile lor sunt printre națiuni, aceasta înseamnă, duși în captivitate. Legea nu mai este. Nu mai este nimeni acolo, care să păzească Legea, s-o vestească, s-o împlinească, să ia seama ca ea să fie respectată. De asemenea, profeții lor nu mai primesc viziuni de la Domnul. Cu greu aceasta se poate aplica la Ezechiel și Ieremia, care

tocmai după acest timp, și de asemenea și Daniel, au primit vedenii. Dar aici este vorba de toți acei profeți falși, care mereu au apărut în Ierusalim, care mereu au neliniștit poporul și au zis: Nu se va întâmpla nimic. Nu ascultați de Ieremia! Aceștia sunt profeții care aici au încetat acum să mai vorbească și nu mai primesc viziuni.

Versetul 10

Plângerile 2.10: Bătrânii fiicei Sionului șed pe pământ, tac; și-au presărat țărână pe cap, sunt încinși cu sac. Fecioarele Ierusalimului și-au plecat capul la pământ.

Tânăr și bătrân, întreaga cetate șede în țărână din cauza durerilor provocate de judecată.

Versetul 11

Plângerile 2.11: Ochii mi se sting în lacrimi, măruntaiele îmi ard, ficatul mi se varsă pe pământ din cauza ruinei fiicei poporului meu, deoarece copilul și sugarul au leșinat pe străzile cetății.

Dar apoi în versetul 11 – traducerea Elberfelder face aici corect o despărțire [în traducerea GBV 2001 versetul este marcat printr-un simbol de aliniat nou – n. tr.] – auzim un alt „eu”. Aici nu este un „eu” sau de fapt nu este nici un „eu” ca în prima parte. Acolo era o descriere a cetății, dar aici în versetul 11 vine un alt „eu”: Ochii mi se sting în lacrimi. De asemenea, aici auzim un cu totul alt glas. Este desigur mereu poetul, care vorbește, însă ori el face o descriere neutrală, ca unul care privește din afară, ori el pune cuvintele sale în gura cetății, așa cum face în partea a doua a capitolului întâi. Însă aici se adresează personal ca poet, am putea spune ca profet, poporului, cetății. El este cel care plânge. „Mi” [„sau: „mei”], aceasta înseamnă aici: ochii profetului; ochii mei se sting în lacrimi, măruntaiele îmi ard, ficatul mi se varsă pe pământ din cauza ruinei fiicei poporului meu. Aici nu vorbește cetatea despre sine, aici vorbește profetul despre cetate și curând va vorbi și cetății.

Versetul 12

Plângerile 2.12: Ei zic către mamele lor: „Unde este grâul și vinul?”, când leșină pe străzile cetății asemenea celor greu răniți, când își dau sufletul la sânul mamelor lor.

Mai întâi el spune: Ei zic către mamele lor – aceștia sunt copiii și sugari de la sfârșitul versetului 11, care leșină pe străzile cetății -, Ei zic către mamele lor: „Unde este grâul și vinul?”, când leșină pe străzile cetății asemenea celor greu răniți. Un tablou îngrozitor al felului cum au suferit copiii, neavând ce mânca, care nu știau nimic despre păcatele părinților, nu au înțeles nimic despre asediere. Și apoi la sfârșitul versetului 12 acest cuvânt îngrozitor: „...își dau sufletul la sânul mamelor lor.” Ei ședeau la sânul mamelor lor și sufletul lor – aceasta este viața lor – s-a stins. Ea s-a scurs, au murit la sânul mamelor lor.

Versetul 13

Plângerile 2.13: Ce mărturie să-ți aduc? Cu ce să te asemăn, fiică a Ierusalimului? Cu ce să te compar, ca să te mângâi, fecioară, fiică a Sionului? Pentru că ruina ta este întinsă ca marea: cine te va vindeca?

Și apoi în versetul 13 este un moment foarte solemn: profetul începe să vorbească cetății. Și dacă spun: profetul, atunci este de fapt Dumnezeu Însuși. Am spus: Dumnezeu nu ajunge să ia cuvântul aici, nu direct, Dumnezeu nu este citat, dar este profetul și în el este Duhul Sfânt, care vorbește acum cetății: Ce mărturie să-ți aduc? Cu ce să te asemăn, fiică a Ierusalimului? – Grea întrebare! Să ne imaginăm oameni într-o astfel de situație. Avem și noi în noi înșine întrebarea: Ce să spunem noi acum acestora? Ce mesaj din partea Domnului le putem aduce? Cu ce să te compar, ca să te mângâi, tu, fecioară, fiică a Sionului? Ce greu este să găsim cuvinte potrivite de mângâiere! Pentru că ruina ta este întinsă ca marea: cine te va vindeca?

Versetul 14

Plângerile 2.14: Profetii tăi au văzut pentru tine deșertăciune și nebunie, și nu ți-au dat pe față nelegiuirea, ca să-ți cruțe captivitatea; ci au văzut pentru tine profetii deșerte și amăgiri.

Aceștia sunt desigur foarte clar profetii mincinoși. Ieremia și Ezechiel și Daniel nu au compus sau profetit deșertăciune și nebunie. Toți acești profeti falși, care în chip fals au liniștit poporul, așa cum vedem acum în versetul acesta, ei „nu ți-au dat pe față nelegiuirea”. Avem aici foarte clar însușirea unui profet fals. Profetii buni: nu vreau să spun că ei vorbesc numai despre păcat și nelegiuire, dar un profet adevărat este unul care dă pe față poporului lui Dumnezeu nelegiuirea sa. Profetii falși sunt aceia care acoperă nelegiuirea și spun: Totul este în ordine, nu vă îngrijorați! În creștinătate auzim mulți, foarte mulți astfel de profeti falși. Ei acopere nelegiuirea și ceea ce odinioară era nelegiuire, rău înaintea lui Dumnezeu, îl numesc bun. Ceea ce vorbește direct împotriva Cuvântului lui Dumnezeu. Dar profetii adevărați dau pe față nelegiuirea. Atunci ar fi fost posibilă, așa cum continuă versetul să spună, schimbarea captivității lui Israel. Dar aceasta nu a avut loc, căci ei nu s-au căit, profetii lor nu i-au încurajat la aceasta, ci „au văzut pentru tine profetii deșerte {sau: falsitate} și amăgiri” {compară cu Ieremia 27.10,15}, adică minciună, prin care ei au fost alungați.

Vers. 15-16

Plângerile 2.15,16: Toți trecătorii bat din palme la tine, fluieră și clatină din cap la fiica Ierusalimului, zicând: „Aceasta-i cetatea pe care o numeau «Desăvârșirea frumuseții, bucuria întregului pământ?»” Toți vrăjmașii tăi își deschid gura larg împotriva ta, fluieră și scrâșnesc din dinți, zicând: „Am înghițit-o! Da, aceasta-i ziua pe care am așteptat-o! Am găsit-o, am văzut-o!”

Dar în chip ciudat acesta este iarăși un verset în care din nou ne amintim direct de Domnul Isus. Dacă Îl vedem la cruce și pe oamenii care au trecut pe lângă El și Îl huleau, dând din cap – Matei 27 descrie aceasta așa -, reacția oamenilor, și de asemenea și în Luca 23, cum strigau cu strigăte puternice împotriva Lui, vrăjmași care fluieră și scrâșnesc din dinți și

ziceau: „Am înghițit-o! Da, aceasta-i ziua pe care am așteptat-o! Am găsit-o, am văzut-o!“ {pe Acela pe care-L voiam, L-am ajuns, L-am văzut!} Așa vorbesc vrăjmașii, așa au zis despre Domnul Isus, care suferea nevinovat; așa au spus despre Ierusalim, care rămâne vinovat. Însă profetul vorbește rămășiței credincioase, care trebuie să sufere nevinovată împreună cu restul, cu ceilalți. Vrăjmașii spun – aici ei nu mai vorbesc despre faptul că ei sunt instrumente în mâna lui Dumnezeu, aceasta este numai o vorbire evlavioasă de formă -, aici ei vorbesc foarte mândri despre ei înșiși. Vrăjmașul s-a înălțat, am citit în capitolul 1. Aici vorbesc despre ei înșiși și spun: noi, noi, noi; de trei ori la sfârșitul acestui verset: „Am înghițit-o! Da, aceasta-i ziua pe care am așteptat-o! Am găsit-o, am văzut-o!“

Versetul 17

Plângerile 2.17: Domnul a făcut ce Și-a pus în gând; a împlinit cuvântul Său pe care l-a poruncit din zilele de demult. A doborât și n-a cruțat, și a făcut ca vrăjmașul să se bucure de tine; a înălțat tăria potrivnicilor tăi.

Poporul nu putea spune: Am avut numai pe acești profeți nedemni și ei au vorbit rău, cum am fi putut noi să știm? Moise a vorbit deja detaliat (cartea Leviticul, Deuteronomul) despre ceea ce se va întâmpla dacă poporul nu va asculta. Ei nu aveau nici o scuză. Totul a fost profețit din timpuri străvechi. El a doborât fără cruțare și a lăsat pe vrăjmaș să se bucure de tine, a înălțat cornul asupritorilor tăi. Dacă vrăjmașii spun: noi, noi, noi, profetul spune: dar era Domnul. El a lăsat pe vrăjmașii tăi să se bucure de tine. Și apoi, care este sensul acestei vorbiri a profetului adresată cetății? El nu găsește cuvinte de mângâiere. Ce poate el spune? Ce are el de spus? Aceasta am așteptat curioși. Ce are un profet să spună la un astfel de popor, făcând excepție de faptul că el trebuie să spună că ei au meritat judecata venită peste ei? Însă acum vine mesajul lui, în versetul 18:

Vers. 18-19

Plângerile 2.18,19: Inima lor a strigat către Domnul. Zid al fiicei Sionului, fă să curgă lacrimi zi și noapte ca un pârau; nu-ți da odihnă, să nu înceteze lumina ochiului tău! Trezește-te, strigă noaptea la începutul străjilor; varsă-ți inima ca apa înaintea feței Domnului! Ridică-ți mâinile spre El pentru viața pruncilor tăi care leșină de foame la capătul oricărei străzi.

Cu regret primele cuvinte au fost transmise incomplet. Nu știm exact ce înseamnă, dacă aici deodată se spune: „Inima lor {se referă la locuitorii Ierusalimului} a strigat către Domnul.” Dar el se adresează poporului. Acest „Inima lor {se referă la locuitorii Ierusalimului}” nu se potrivește în context. Au fost propuse multe rezolvări. Eu prezint această posibilitate de traducere: Strigă spre Domnul din pricina voastră, tu zid al fiicei Sionului, fă să fie asemenea unui pârau, lacrimile să curgă ziua și noaptea. Nu-ți permite repaus, nu da odihnă ochilor tăi! Ridică-te, plânge noaptea la începutul străjilor de noapte. Deci ceea ce este – înainte să citesc versetul până la sfârșit – ce avem aici, este o încurajare la rugăciune. Este un om întristat? Adu-l să se roage. Se bucură el? Adu-l la adorare. A păcătuit el? Adu-l la rugăciune. Nu este aceasta o misiune minunată a oricărei slujiri? Să descoperi fărădelegea și apoi să constrângi pe poporul lui Dumnezeu la rugăciune! Aceasta este misiunea aici. Profetul spune: Și eu sunt

numai un om; ce pot eu să vă spun: rugați-vă la Dumnezeu, rugați-vă la Dumnezeu, lăsați lacrimile voastre să curgă înaintea lui Dumnezeu, asemenea unui pârau! Strigați din pricina voastră la Dumnezeu, spune el cetății. Ridică-te, plânge la începutul străjilor de noapte! Aceasta este la plural. Sunt trei, patru străji de noapte, depinde de felul cum se socotesc. Dar la început, întotdeauna noaptea, când nu poți dormi, când te apasă suferințele sau vina, păcatele, când te țin treaz – strigă întotdeauna noaptea la Dumnezeu! Varsă-ți inima ca apa înaintea feței Domnului. Deci nu numai plânge la modul general. Ridică-te, plânge noaptea, dar plânge înaintea Domnului. Plânge înaintea feței Domnului, ridică-ți mâinile spre El.

Și dacă nu este pentru voi înșivă, atunci cel puțin pentru sufletele copiilor voștri, care leșină de foame la toate colțurile străzilor. Dacă nu ști pentru ce să te rogi, atunci să ne rugăm pentru copiii noștri. Tinerii de astăzi – nu vorbesc direct de tinerii noștri, dar la modul general, dar desigur și în creștinătatea care acum poartă numele poporului lui Dumnezeu -, o generație întreagă crește, leșină de foame la toate colțurile străzilor. Prieteni dragi, ar trebui să învățăm tot mai mult să ne ridicăm mâinile spre Dumnezeu pentru sufletele tinerilor noștri. Dacă nu o facem pentru noi, dacă este prea târziu pentru noi, dacă trebuie să suportăm aici judecata, dacă trebuie să spunem: am ratat, am pierdut totul, rugați-vă cel puțin pentru sufletele tinerilor voștri, ale tinerilor noștri. Pentru ca, dacă Domnul încă nu vine, ei să poată face un început nou, mereu un început nou cu Domnul și pentru ca ei să nu leșine la toate colțurile străzilor din cauza foamei spirituale. Aceasta este slujba unui profet, care are succes. Căci în mod ciudat imediat după aceea are loc această rugăciune. Versetele 18 și 19 sunt o chemare la rugăciune și în versetele 20 până la 22 poporul se roagă.

Vers. 20-22

Plângerile 2.20-22: Vezi, Doamne, și ia aminte cui i-ai făcut astfel! Să mănânce femeile rodul lor, pe pruncii pe care-i îngrijesc? Să fie uciși preotul și profetul în locașul sfânt al Domnului? Tânărul și bătrânul zac la pământ pe străzi, fecioarele mele și tinerii mei au căzut prin sabie. I-ai ucis în ziua mâniei Tale, ai înjunghiat, n-ai cruțat. Ai chemat spaimile mele din toate părțile, ca într-o zi de adunare de sărbătoare; și nimeni n-a scăpat, nici n-a rămas în ziua mâniei Domnului. Pe cei pe care i-am îngrijit și i-am crescut i-a nimicit vrăjmașul meu.

Probabil nu este încă o rugăciune pe culmile cele mai înalte, nu putem spune aceasta nici măcar la sfârșitul acestei cărți, dar este totuși o rugăciune importantă. Așa cum în capitolul 1 am găsit de trei ori, la fel și aici poporul spune iarăși: Vezi, Doamne, și ia aminte! Cetatea este încurajată. Ea și-a exprimat plângerea. În capitolul 1 a spus detaliat în forma „eu”, ce are de deplâns. Acum profetul i-a spus: Plânge înaintea Domnului! Spune-I plângerea ta!

Doresc să spun: se plâng multe lucruri. Se plânge foarte mult despre adunările noastre, despre bisericile noastre; se plânge foarte mult despre tinerii noștri; se plânge foarte mult despre frații bătrâni și despre surorile bătrâne; se fac plângeri despre tot felul de lucruri. Plângerea poate fi foarte nespirtuală. Plângerea poate fi și foarte spirtuală, dacă se plânge înaintea Domnului noaptea. Dacă I se spune, dacă ai ceva de plâns, atunci trebuie să te gândești de trei ori, dacă aceasta ar trebui rostit cu glas tare. Și dacă sunt plângeri, pe care nu le poți spune Domnului în liniște, atunci este mai bine să nu rostești aceste plângeri. Ce nu

poți spune Domnului, să rămână mai bine ne spus. În toate, ce avem de plâns, să ne întrebăm mai întâi dacă am avea curajul spiritual să rostim aceasta înaintea Domnului. Aceasta este important.

Aici poporul nu vorbește despre starea lui nenorocită, numai la modul general către alții: aici, nu ca în capitolul 1, invită pe alții: luați seama, priviți, cum suferim noi! Așa au spus ei deja de trei ori acolo: Vezi, Doamne! Aici este conținutul rugăciunii. El trebuie să știe; El trebuie să ia seama; El trebuie să privească. Vezi, Doamne, și ia aminte cui i-ai făcut astfel! Privește la noi. Vezi-ne cum suntem, ce suntem, și ce eram. Soția Ta, poate Ierusalimul spune, nevasta Ta, preaiubita Ta. Cui i-ai făcut astfel? Să mănânce femeile rodul pântecelui lor, copilașii, pe care îi poartă pe brațe? Căci așa era în timpul asedierii?! Nevoia era așa de mare, că mamele și-au tăiat copiii, i-au fiert și i-au mâncat. Să fie omorâți preoții și profeții Domnului în Locul sfânt? Poate aceasta continua în felul acesta, așa ca până acum? Poți Tu permite așa ceva, ca să fie uciși conducătorii poporului Tău? Tinerii și cei înaintați în vârstă zac la pământ pe străzi: fecioarele mele – spune cetatea – și tinerii mei au căzut prin sabie. I-ai omorât în ziua mâniei Tale, i-ai sacrificat fără cruțare. Acestea nu sunt reproșuri, se constată faptele. Dar poporul trebuie să-și verse inima înaintea Domnului. Și profetul, Duhul Sfânt, i-a încurajat la aceasta.

Spaimile mele, aceasta înseamnă, ceea ce m-a făcut să mă îngrozesc, le-ai adus Tu din toate părțile așa ca la o adunare la o zi de sărbătoare. Iarăși acest gând îngrozitor. O adunare de sărbătoare a acestor toți vrăjmași care se bucură, care acum au apucat șansa de a omorî poporul în cetate. Nici măcar unul nu a scăpat sau a rămas în ziua mâniei Domnului; vrăjmașul meu a nimicit pe acela pe care l-am purtat pe brațele mele și l-am crescut. Cetatea este aici ca o mamă. Ea vede pe copiii ei, uneori ai impresia, că „copiii” stau aici simbolic pentru întreaga populație. Cetatea este mama și ea vede pe locuitorii ei, care au căzut pradă vrăjmașului: aceia, pe care i-am purtat pe brațe și i-am crescut, vrăjmașul meu i-a nimicit. Aici rugăciunea se oprește.

În Plângerile 3.1 auzim un cu totul al „eu”. Trebuie să așteptăm până mâine seară, dacă Domnul va vrea. Un cu totul alt „eu”, un cântec cu totul nou, o poezie cu totul nouă. Deci această rugăciune încetează deodată. Probabil că ne dezamăgește. Nu se spune mai mult? Să așteptăm; cartea încă nu s-a sfârșit; Dumnezeu continuă căile Sale cu sufletul. Uneori aceste drumuri nu merg așa de repede, așa cum noi dorim cu plăcere să vedem. Însă ce este important este faptul – și la aceasta s-a ajuns aici, de câteva ori am auzit pe scurt deja în capitolul 1 -, dar ce este mai important este că ea își varsă aici detaliat plângerea înaintea Domnului. Aici nu auzim încă nimic despre speranță, despre smerire, despre iertare, despre salvare, despre o nouă speranță din partea Domnului. Vor veni. Dar cât de important este când un suflet, în orice împrejurare s-ar afla el, dacă un suflet poate fi adus la Dumnezeu, când genunchii se îndoie și rostesc plângerea lor înaintea lui Dumnezeu! Și lacrimile curg ca un pârau, așa cum se spune aici. Și când un om vine la Dumnezeu. Probabil nu în punctul cel mai adânc al smeririi sale, dar Domnul are timp și Își ia timp. Aceasta a obținut Duhul Sfânt. Și dacă cineva dintre noi în seara aceasta are motive să se plângă – și cine nu ar putea găsi plângeri de vreun fel în viața lui personală, în împrejurările lui, în familia lui, în părtășia de credință, în care se află? – adu plângerile tale înaintea Lui! Fie ca studiul acestui capitol să ne facă să ne plecăm genunchii și nu numai să ne spunem unii altora, ci să prindem curaj să-l spunem Lui; să-l facem cunoscut rugăciunile noastre, plângerile noastre și să-l oferim ocazia

să facă ce Îi este plăcut Lui, și să lucreze în viața noastră ce este spre binecuvântarea noastră și spre gloriificarea Numelui Său.

Tradus de la: [Die Klagelieder Jeremias \(2\)](#)

După o prelegere din anul 1991.

Traducere: Ion Simionescu